Δυσκολεύομαι πολύ να κοιτάξω στα γεγονότα με βλέμμα καθαρό και κρίση νηφάλια. Αυτόν τον καταιγισμό ζοφερών μέτρων που ανακοινώνονται σε καθημερινή βάση, όλες τις πολιτικές κινήσεις που είτε εκπορεύονται από ημεδαπά, είτε από αλλοδαπά “κέντρα” έχοντας στόχο να σώσουν την Ελλάδα αλλά και όσες αντιδράσεις γεννιούνται, από τη δράση εκείνων που τα κομίζουν.

Δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι είμαστε ένα έθνος τεμπέληδων και το πιο διεφθαρμένο ευρωπαϊκό κράτος και όλα αυτά τα αντελήφθησαν οι δανειστές μας όλως προσφάτως.

Δυσκολεύομαι να φανταστώ πως Έλληνας πρωθυπουργός χτύπησε αισιόδοξος και περιχαρής την πόρτα του Δ.Ν.Τ., πως υπουργός του διακήρυσσε ότι θα “ξαναβγούμε” στις αγορές το 2012, ενώ ταυτόχρονα “έχανε” την περίφημη λίστα.

Δυσκολεύομαι να αντικρίσω στο ελληνικό κοινοβούλιο, εκείνα τα μέλη του που χαιρετούν με το προτεταμένο το βραχίωνα και την παλάμη ενωμένη.

Δυσκολεύομαι ακόμα πιο πολύ να καταλάβω πως υπάρχουν μισό εκατομμύριο κάτοικοι αυτής της χώρας που θεώρησαν ότι ήταν μια συνειδητή, υπεύθυνη πολιτική επιλογή η έλευσή των παραπάνω, στο κοινοβούλιο.

Δυσκολεύομαι επίσης να αφομοιώσω την αγωνία για την τύχη του Δημόσιου τομέα, μετά το μακελειό που συμβαίνει εδώ και τρία χρόνια στον Ιδιωτικό.

Δυσκολεύομαι να εννοήσω τη λεηλασία, που αν εφαρμοσθεί για να σωθεί ο τόπος, δεν φθάνει ο νους μου στο πόσο χειρότερα θα ήταν αν δεν είχε σωθεί.

Δυσκολεύομαι να αντιληφθώ τι νέες έννοιες που αλώνουν την καθημερινότητά μας. Όπως Μνημόνιο, Μεσοπρόθεσμο, Επιμήκυνση, Τρόικα, «κούρεμα».

Δυσκολεύομαι επίσης, να αφομοιώσω, τόσο τη θεωρία της "Κατοχής" και της κυβέρνησης των "δοσίλογων" όσο και την άποψη ότι δεν είναι παρά άλλη μια υπόθεση οφειλετών και δανειστών.

Δυσκολεύομαι όμως, να διατυπώσω και μια λύση. Από την μια πλευρά, το πολιτικό προσκήνιο που κυβέρνησε τη χώρα - από την πολλά υποσχόμενη μεταπολίτευση έως τις μέρες μας- καλείται να διορθώσει ότι το ίδιο έχει παραμορφώσει. Από την άλλη πληθαίνουν οι άναρθρες κραυγές των ιδεολογιών που παραμόρφωσαν την ιστορία, την αλήθεια και τη δικαιοσύνη.

Δυσκολεύομαι τέλος να κατανοήσω με πιο τρόπο η βία, το αίμα, και η κατάχρηση της επιθετικότητας θα δώσουν λύσεις ισορροπημένες, αν και υποθέτω ότι ο κάθε άνεργος, ο κάθε υγιώς σκεπτόμενος, εργαζόμενος που βλέπει να του αρπάζουν το βιός ίσως να μην δυσκολευτεί και τόσο πολύ...